

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/60/2020
Identifikačné číslo spisu:	8809208036
Dátum vydania rozhodnutia:	27.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8809208036.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne V. Ž., S. O. W. XXXX/X, XXX XX A. C. D., zastúpenej JUDr. Jánom Uhlíkom, advokátom so sídlom Námestie slobody 1, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovanému Mestu Vranov nad Topľou, so sídlom Dr. C. Daxnera 87/1, 093 01 Vranov nad Topľou, zastúpenému JUDr. Ing. Michalom Plentom, advokátom so sídlom Sídliisko Okulka 19/42, 093 01 Vranov nad Topľou, za účasti intervenienta na strane žalovaného KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpeného JUDr. Daliborom Tverďákom, advokátom so sídlom Krmanova 1, 040 01 Košice, o zaplatenie 3.575,32 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10C/86/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. októbra 2017 sp. zn. 21Co/257/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný a intervenient majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. júna 2016 č.k. 10C/86/2009-339 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.619,18 € a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 100 %. Súd prvej inštancie mal za preukázané že žalobkyňa sa 30. decembra 2017 pošmykla na zľadovateľom chodníku a v dôsledku toho si zlomila distálnu časť vretennej kosti s posunom úlomkov a zlomeninu bodcovitého výbežku pravej laktovej kosti, ktorá s i vyžiadala repozíciu (napravenie úlomkov do správneho osového a anatomickeho postavenia) a sadrovú fixáciu zlomeniny. Mal za to, že žalobkyni vznikla škoda na zdraví v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného, preto má nárok na jednorazové odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. Uviedol, že vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. Sukovského, pričom súdny znalec Igor Mihók vo svojej výpovedi s jeho závermi súhlasil. Súd prvej inštancie konštatoval, že nepriznal žalobkyni náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia pokiaľ ide o podvrtnutie pravého ramenného kĺbu a obmedzenie pohyblivosti

pravého ramena, keďže vykonaným dokazovaním nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi úrazom žalobkyne a vznikom takéhoto ochorenia, a to z dôvodu, že v zdravotnej dokumentácii žalobkyne je prvýkrát zachytený záznam o bolesti pravého ramena až 9 mesiacov po úraze. Poukázal na to, že znalec MUDr. Sukovský konštatoval, že diagnóza žalobkyne - adhezívna kapsulitída pleca nemá jednoznačne úrazový podklad, čo potvrdil v ústnej výpovedi aj znalec MUDr. Mihók a tiež v o svedeckej výpovedi MUDr. U. W., ortopéd. Súd prvej inštancie mal za to, že aj pri vynaložení potrebnej opatrnosti, pri prispôbení sa stavu chodníka, dochádza k pádom, ak subjekt, ktorý má povinnosť udržiavať chodník v stave schodnosti, túto svoju povinnosť nedodrží. Z tohto dôvodu konštatoval, že nemal dôvod znížiť výšku škody titulom spoluzavinenia žalobkyne.

2. Na odvolanie žalovaného a žalobkyne Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) z 24. októbra 2017 sp. zn. 21Co/257/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie správne svoje závery o neexistencii príčinnej súvislosti opiera o závery znalca MUDr. Sukovského, ktorý vylučuje, aby predmetné ochorenie malo úrazový podklad so zdôvodnením prijatého záveru. K námietke žalobkyne o potrebe ďalšieho odborného posúdenia uviedol, že neobstoí s prihladnutím na závery oboch znalcov učené pred súdom vo výpovediach. Konštatoval, že vzhľadom na zistený skutkový stav nepovažuje navrhovaný dôkazný prostriedok za taký dôkazný prostriedok, ktorý bolo nevyhnutné vykonať, pretože súd dospel na základe vykonaných dôkazov k dostatočnému zisteniu skutkového stavu, na zistený skutkový stav prijal správny právny záver. Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu správne a dostatočne vyrovnal s tvrdeniami žalovaného o miere spoluzavinenia žalobkyne. Odvolací súd má za to, že žalovaný svoje tvrdenia o prípadnom spoluzavinení žalobkyne nepreukázal a z vykonaných dôkazov takýto záver nevyplýva. Vzhľadom na závery vykonaného dokazovania nie je podľa odvolacieho súdu možné prijať záver, že konanie poškodenej bolo aspoň jednou z príčin vzniku škody.

3. Žalobkyňa podala voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že jej súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Namieta, že odvolací súd rozhodol bez toho, aby nariadil na prejednanie veci pojednávanie. Rozsudok odvolacieho súdu je podľa žalobkyne zmätočný a nepreskúmateľný. Odvolací súd podľa nej nesprávne vyhodnotil dôkazy a nesprávne dospel k záveru o príčinnej súvislosti. Namieta nesprávne skutkové zistenia a neprijateľné odmietnutie žiadosti žalobkyne o pribratí ďalšieho znalca. Vyjadruje pochybnosť o vecnej správnosti rozsudku.

4. Žalovaný a intervenient vo svojich vyjadreniach k podanému dovolaniu navrhli dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP) alebo § 421 CSP v spojení s § 431

ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala dokazovanie a nedostatočne zistený skutkový stav súdmi nižších inštancií, ako aj odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry

ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Žalobkyňa tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 385 ods. 1 CSP nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie.

17. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

18. Z dovolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd v celom rozsahu vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, ktoré podľa neho nebolo potrebné doplniť, ani zopakovať. V danom prípade išlo o odvolanie podané v súkromnoprávnom spore, ktorého prejednanie na odvolacom pojednávaní nevyžadoval verejný záujem. So zreteľom na to odvolací súd prejednaním odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania neporušil ustanovenie § 385 ods. 1 CSP.

19. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

20. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje odvolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu známosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Vzhľadom na odvolacie argumenty žalobkyne, ktorá považuje skutkové závery súdu za nedostatočne poukazujúce na závery dvoch znalcov s potrebou vykonania ďalšieho odborného posúdenia odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie na posúdenie uplatnených nárokov v súvislosti s predmetným ochorením žalobkyne. Súd prvej inštancie sa podľa neho dostatočným spôsobom vyrovnal so zisťovaním príčinnej súvislosti medzi úrazom žalobkyne a vznikom ochorenia adhezívnej kapsulitídy pleca a vykonané dokazovanie správne, logicky a presvedčivo odôvodnil. Závery súdu prvej inštancie o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi vzniknutým ochorením žalobkyne a úrazom možno podľa odvolacieho súdu považovať za správne. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj s námietkami žalobkyne uvedenými v odvolaní, vyjadril sa aj k nevykonaniu ďalšieho odborného posúdenia navrhovaného žalobkyňou. Uviedol, že námietka žalobkyne o potrebe ďalšieho odborného posúdenia neobstoí s prihliadnutím na závery oboch znalcov učinené pred súdom vo výpovediach. Ani odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav nepovažuje navrhovaný dôkazný prostriedok za taký dôkazný prostriedok, ktorý bolo nevyhnutné vykonať, pretože súd dospel na základe vykonaných dôkazov k dostatočnému zisteniu skutkového stavu, na zistený skutkový stav prijal správny právny záver.

Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a s jeho skutkovými i právnymi závermi.

22. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Postup odvolacieho súdu, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

24. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

25. Najvyšší súd dodáva, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

26. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

27. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

28. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

29. V súvislosti so spochybňovaním správnosti skutkových zistení a spôsobu vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že nie je oprávnený preskúmať skutkové závery, ku ktorým dospeli súdy nižšieho stupňa. V zmysle § 442 CSP je totiž viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je tretou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd na tomto mieste poukazuje na skutkové a právne závery súdov nižšej inštancie, ktoré mali na základe vykonaného dokazovania za jednoznačne preukázané.

30. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

31. Dovolací súd tak dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

32. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.